

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: Z. CH.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2018, čj. OAM-39/ZA-ZA12-
ZA20-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 9. 2018 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce správní orgán porušil rovněž ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
5. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že je pronásledován za nesplnění závazku (dluhu), byl odveden do lesa, zbit a bylo mu vyhrožováno pistolí. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 38/2003, z něhož vyplývá, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodování správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny. A contrario tedy platí, že vyhrožování ze strany soukromých osob lze považovat za pronásledování, jestliže ze zpráv vyplývá, že systém nedává občanům možnost domáhat se ochrany. Žalobce v této souvislosti uvedl, že Zpráva o stavu lidských práv 2016 - Gruzie od americké USDOS - US Department of State hovoří o tom, že v Gruzii jsou stále problémy v oblasti lidských práv. Mimo to, je v zemi rozšířená i korupce, která se praktikuje i ve státních institucích. I když má Gruzie zákony, které stanovují trestní postihy za korupci úředníků, stále je zde problém s nezávislostí donucovacích orgánů, nebyly zjištěny žádné účinné mechanismy pro předcházení korupci.
6. Žalobce závěrem uvedl, že má zato, že jeho potíže dostatečně naplňují předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, resp. doplňkové ochrany, neboť absentuje možnost efektivně se obrátit na státní orgány.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Popřel oprávněnost žalobních námitek a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace o zemi původu, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování

lidských práv v Gruzii. Zdůraznil, že žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný správní orgán zopakoval, že po provedeném správním řízení dospěl k závěru, že hlavním motivem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly důvody ekonomické. To nepopřel ani sám žalobce, který v průběhu správního řízení výslovně uvedl, že do Evropy přijel vydělat peníze, aby mohl splácet své dluhy, a že legální pobyt na území České republiky si nevyřídil jiným způsobem, protože na to neměl prostředky. Účelovost jednání žalobce pak správní orgán dovodil též ze skutečnosti, že po opuštění své vlasti pobýval od 15. 12. 2017 do 15. 1. 2018 v Belgii a o mezinárodní ochranu požádal až po svém příjezdu do České republiky, což odůvodnil tím, že v Belgii o mezinárodní ochranu žádat nechtěl, že se mu tady líbilo již při jeho předešlém pobytu v roce 2015 a protože zde má kamaráda, který je také žadatelem o mezinárodní ochranu.

8. K žalobcem tvrzenému pronásledování ve vlasti soukromou osobou žalovaný setrval na argumentaci uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž s poukazem na ustanovení § 2 odst. 6 zákona a azylu zdůraznil, že aby bylo pronásledování soukromými osobami azylově relevantní, muselo by být v řízení prokázáno, že gruzínské státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit žalobci ochranu. Proto se ve věci zabýval otázkou, zda se žalobce jím popsanému jednání nějakým způsobem bránil a snažil se tak svoji situaci v zemi původu řešit a zda k tomu využil všech dostupných prostředků, které mu právní systém jeho země poskytuje. K tomu konstatoval, že žalobce se po incidentu dne 15. 10. 2017, kdy svému věřiteli nezaplatil první splátku, obrátil na policii v Telavi, ale tam mu mělo být řečeno, že vedoucí není přítomen, a protokol s ním sepsán nebyl. Poté (téhož dne) byl zbit a mělo mu být též vyhrožováno zabitím. Žalobce se však již na policii, ale ani na jiný státní orgán, s žádostí o pomoc, neobrátil. Po zaplacení další splátky dluhu již žalobce problémy neměl, a to až do incidentu před svým odjezdem do Evropy ve vesnici Duisi. Ani v tomto případě se žalobce na policii či jiný státní orgán s žádostí o pomoc neobrátil, pouze napsal dopis svému známému do parlamentu, ale prozatím nedostal odpověď. V této souvislosti žalovaný poukázal na informace shromážděné v průběhu správního řízení, z nichž jednoznačně vyplývá, že žalobce měl možnost v případě přetrvávající obavy z jednání jeho věřitele využít na svou obranu právní prostředky, které mu za tímto účelem nabízí jeho země původu (konkrétně citoval z Informace MZV ČR, čj. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. ledna 2018 a ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, o dodržování lidských práv v roce 2017: Gruzie ze dne 20. dubna 2018). Dle žalovaného tak v případě žalobce rozhodně nelze dojít k závěru, že by mu byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout ochranu nebo že by poskytnutá ochrana byla v jeho konkrétním případě nedostatečná. Žalovaný uzavřel, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne (např. jeho usnesení ze dne 27. 3. 2013, čj. 6 Azs 37/2012-27), že „[u] soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní.“ Pokud se žalobce nepokusil využít možnosti požádat o ochranu vnitrostátní orgány v zemi původu a neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by mu měla být gruzínskými státními orgány taková pomoc odepřena, nemohl žalovaný správní orgán ani posoudit, zda žalobci byla adekvátní ochrana v její zemi poskytnuta.

9. Závěrem žalovaný dodal, že nelze přehlédnout skutečnost, že reformní snahy gruzínské vlády a již provedené reformy jsou opakovaně pozitivně hodnoceny orgány Evropské unie, čehož výrazem je mimo jiné i to, že pro gruzínské občany cestující do členských zemí Evropské unie a Norska, Švýcarska, Lichtenštejnska a na Island je zaveden bezvízový styk na dobu 90/180 dnů, což značí důvěru těchto zemí v demokratické instituce Gruzie a právní postupy, které tyto instituce dodržují, přestože uvedené automaticky neznamená, že Evropská unie jako celek považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu. V této souvislosti poukázal také na to, že ve 14 členských zemích Evropské unie, které vedou svůj národní seznam bezpečných zemí původu, byla Gruzie uznána za bezpečnou zemi původu již v 6 členských státech, ze zemí mimo Evropskou unii pak též Norsko a Island. U zemí, kterým ostatní členské státy poskytly dle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany status bezpečné země původu, se pak mimo jiné předpokládá, že v této zemi jsou obecně respektována lidská práva a že taková země má též dostatečné právní postupy k ochraně svých státních příslušníků.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 15. 1. 2018 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 18. 1. 2018 poskytl údaje k podané žádosti, kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že je pronásledován věřiteli, protože má v Gruzii dluhy. Téhož dne s ním byl proveden i pohovor. Při něm uvedl, že se Gruzii rozhodl opustit v říjnu 2017, přičemž příčinou odchodu bylo to, že má dluhy a je pronásledován lidmi, kterým dluží. Jeho dluhy vznikly v roce 2013, kdy si společně se dvěma kamarády pronajal obchod v Telavi a jeden z kamarádů si vzal úvěr v bance. Po čase však začal být obchod nevýdělečný a peníze pak už na vše nestačily. Po odchodu kamarádů z podnikání v roce 2016 si žalobce půjčil peníze v bance, z nichž pak kamarád uhradil svůj předchozí úvěr bance. Žalobce následně zaplatil tři splátky, ale pak již neměl z čeho splácet, tak si na podzim 2016 a v lednu 2017 půjčil další peníze od kamarádů. Tyto peníze použil na splátku úvěru v bance a zbytek vložil do obchodu, následně byl bance zastaven i dům jeho sestry. Poté, co se situace stále zhoršovala, obchod koncem srpna 2017 zavřel. Situaci dále řešil tak, že si půjčil peníze od soukromé osoby, kterými zaplatil dluh bance, a ta uvolnila zástavu domu sestry. O úvěru od banky má smlouvu, o půjčkách od soukromých osob doklady neexistují. V Gruzii ho pronásleduje pouze ten člověk, co mu půjčil naposledy, jmenuje se D. D. a je to místní mafián. Když žalobce v termínu nezaplatil první splátku, tak druhý den (konkrétně 15. 10. 2017) mu bylo vyhrožováno, že když včas nezaplatí, splátka bude navýšena a že bude zbit. Tuto událost ohlásil žalobce na policii v Telavi, ale tam mu řekli, že vedoucí není přítomen a že protokol psát nebudou. Šel domů a asi za tři hodiny přijeli ti samí lidé a naložili ho do auta, odvezli do lesa a tam ho zbili a vyhrožovali mu zabitím z důvodu, že šel na policii. Po tomto incidentu žalobce již na policii nešel a chtěl se s věřitelem domluvit na nějakém řešení. Další splátku žalobce zaplatil a pak už žádné problémy

s touto osobou neměl. Se svými problémy se žalobce na žádné jiné státní orgány neobrátil, protože měl strach. Žalobce dále uvedl, že když si koupil letenku do Německa, tak se to jeho věřitel nějak dozvěděl a poslal na žalobce jednoho z těch mužů, kteří ho bili v lese. Ten ho odvezl do vesnice Duisi, kde mu dal facku a řekl, že pokud z Gruzie odjede, tak že ti lidé ublíží jeho rodině. Žalobce jim řekl, že jede do Evropy vydělat si peníze, aby mohl zaplatit dluhy, a odcestoval do Německa. K dotazu správního orgánu žalobce ještě dodal, že se s žádostí o pomoc obrátil na známého v parlamentu, kterému napsal dopis, ale dosud nedostal odpověď. Svoje problémy se žalobce nesnažil vyřešit ani přestěhováním do jiné části země s tím, že by to nemělo smysl. Uvedl, že do Evropy přijel vydělavat peníze, aby mohl splácet dluhy, neboť neví, jak by prostředky na splácení mohl vydělat v Gruzii. K dotazu, proč si nezařídil na území České republiky legální pobyt jiným způsobem, žalobce uvedl, že na to neměl prostředky. V případě návratu do Gruzie žalobce neví, co se může stát, mohou ho i zabít.

12. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný, a to Informace MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP Gruzie ze dne 2. 1. 2018, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018; Gruzie, Informace OAMP - Gruzie: Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 7. 2018, Informace MZV ČR č. j. 123372/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, Informace čj. 108787/2015-LPTP Gruzie, ze dne 24. 7. 2015, Informace MZV ČR čj. 98834/2015-LPTP Gruzie, ze dne 17. 6. 2015, Informace MZV ČR čj. 103507/2016-LPTP Gruzie, ze dne 3. 6. 2016, Informace MZV ČR čj. 122554/2017-LPTP Gruzie, ze dne 2. 1. 2018, Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (ICM): Údaje o zemi - Gruzie 2017 a Zpráva Freedom House: Svoboda ve světě 2018 - Gruzie, leden 2018.
13. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 8. 8. 2018.
14. V projednávané věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce naproti tomu v žalobě vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, resp. doplňkové ochrany.
15. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
16. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
17. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je

pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

18. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
19. Jak pronásledování, tak i vážná újma tedy může hrozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců. Je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmu ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.
20. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu žalobních námitek a ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný se problematice existence důvodů pro udělení azylu dle zmíněného ustanovení věnoval na straně 3 napadeného rozhodnutí a s jeho závěrem nutno souhlasit. Z výpovědí žalobce zcela jasně vyplynulo, že není členem žádné politické strany, nemá žádné politické přesvědčení a není nijak politicky aktivní. Ve své vlasti tedy nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl postihován azylově relevantním způsobem.
21. Krajský soud souhlasí i se závěrem, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že je pronásledován soukromou osobou za nesplnění závazku (nezaplacení dluhu), že byl odveden do lesa, zbit a bylo mu vyhrožováno, přičemž zdůrazňoval, že vyhrožování ze strany soukromých osob lze považovat za pronásledování, jestliže ze zpráv vyplývá, že systém nedává občanům možnost domáhat se ochrany. Tento žalobcem uváděný důvod žalovaný posoudil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 7 až 8. Krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobce měl možnost ve své vlasti řešit své potíže za pomoci státních orgánů a že nevyužil všech dostupných prostředků, které mu právní systém země jejího

původu poskytuje. Žalobce totiž v průběhu správního řízení uvedl, že se po incidentu se svým věřitelem obrátil pouze na policii v Telavi, ale tam mu bylo řečeno, že vedoucí není přítomen, a žádný protokol s ním sepsán nebyl. Žalobce uvedl, že poté byl zbit a že mu bylo vyhrožováno zabitím, ale že se již na policii, ani na jiný státní orgán, s žádostí o pomoc neobrátil. Další incident nastal před jeho odjezdem do Evropy, ale poté se žalobce neobrátil ani na policii ani jiný státní orgán s žádostí o pomoc. Pouze (jak uvedl) napsal dopis svému známému do parlamentu, ale nedostal dosud odpověď.

22. K žalobcově námitce o neefektivnosti či nemožnosti obrátit se na státní orgány žalovaný správně poznamenal, že z Informace MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP - Gruzie, ze dne 2. 1. 2018, plyne, že občané Gruzie mají možnost obrátit se na policii v případě, že se cítí poškozeni trestnou činností. Dle této informace je efektivita policejního vyšetřování stejně jako v jiných zemích EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi EU. Dále je zde uvedeno, že lze podat stížnost na policii v případě její nečinnosti na Generální inspekci policie, se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů se lze obrátit rovněž na veřejného ochránce práv, jehož institut je v Gruzii velmi silný. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018 - Gruzie, pak plyne, že za vymáhání a udržování veřejného pořádku je primárně zodpovědné Ministerstvo pro vnitřní věci a Státní bezpečnostní služba. Jak rovněž vyplývá z této zprávy, civilní orgány prováděly účinnou kontrolu nad těmito institucemi, které mají také interní mechanismy pro vyšetřování a trestání případů porušování lidských práv a korupce.
23. Pokud tedy žalobce neučinil možné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 6 Azs 8/2003, všechny zde krajským soudem citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
24. Bezpochyby tedy není aktuální situace v tomto směru v Gruzii ideální, ale vždy je nutno shromážděné informace vyhodnotit ve vztahu ke konkrétnímu žadateli o azyl, tj. v tomto případě k žalobci. Byť tedy žalobce mohl mít problémy, které popsal v průběhu správního řízení, nelze však uzavřít, že by v Gruzii nebyla žádná reálná možnost obrátit se v první řadě o pomoc proti bezpráví na státní orgány, že by tato ochrana byla obecně a priori zcela neúčinná, či že by k této ochraně neměl žalobce přístup. Skutečnost, že se žalobce obrátil pouze a jen jednou na místní policii a žádné další možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004, platí, že „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany“. V daném případě se žalobce neobrátil na jiné státní orgány (než na místní policii) s žádostí o pomoc s odůvodněním, že by to nemělo smysl. Nelze proto dospět k závěru o neúčinnosti či závažnému selhání vnitrostátní ochrany.
25. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze. V této souvislosti lze poukázat rovněž na rozsudek Vrchního

soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, čj. 6 A 709/2001, který uvedl, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“

26. Krajský soud tedy po individuálním posouzení případu žalobce ve shodě se žalovaným uzavírá, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
27. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ani ve vztahu k humanitárnímu azylu, ač je uveden ve výčtu ustanovení, dle kterých měla být žalobci mezinárodní ochrana udělena.
28. Krajský soud proto pouze shrnuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný.
29. Žalobce v žalobě namítal, že splňuje podmínky i pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
30. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany věnoval na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědi žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ

návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

31. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno konstatovat, žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Gruzie patří mezi státy, které trest smrti zrušily.
32. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), když mimo jiné přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Nadto situaci v Gruzii nelze označit za takovou, že by státní orgány vůbec nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům.
33. Jak je již shora uvedeno, svůj nárok na udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu spojuje žalobce v žalobě s problémy s věřitelem, od kterého si půjčil finanční prostředky. Současně uvedl, že se na policii se v této souvislosti obrátil pouze jednou, a to bezvýsledně. Tento žalobcem uváděný důvod žalovaný posoudil na stranách 4 a 5 (v rámci hodnocení důvodů pro možnost udělení azylu), dále pak na stranách 7 a 8 (v rámci vyhodnocení důvodů pro možnost udělení doplňkové ochrany) napadeného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nevyčerpal všechny možnosti, které mu právní řád země původu poskytuje k ochraně jeho práv v případě obav z trestněprávního jednání soukromých osob, pokud se obrátil jen jednou a pouze na místní policii, aniž by však podnikl další možné kroky. Jak již bylo uvedeno shora v části týkající se odůvodnění neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, že žalovaným shromážděných informací vyplývá, že občané Gruzie mají možnost obrátit se na policii v případě, že se cítí poškozeni trestnou činností, že lze podat stížnost na policii v případě její nečinnosti na Generální inspekci policie, se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů se lze obrátit rovněž na veřejného ochránce práv (Informace MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP - Gruzie, ze dne 2. 1. 2018). Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2017 - Gruzie pak plyne, že za vymáhání a udržování veřejného pořádku je primárně zodpovědné Ministerstvo pro vnitřní věci a Státní bezpečnostní služba, a že civilní orgány provádějí účinnou kontrolu nad těmito institucemi, které mají také interní mechanismy pro vyšetřování a trestání případů porušování lidských práv a korupce.
34. Krajský soud tedy opakuje, že žalobce všechny možné relevantní kroky pro svoji ochranu neučinil. Přitom, jak už je také shora uvedeno, pokud žadatel o mezinárodní ochranu neučiní kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp. že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. V této souvislosti krajský soud poukazuje i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které

„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu ... tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004, nebo ze dne 13. 9. 2014, sp. zn. 4 Azs 160/2004 Sb.).

35. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Poukázal zejména na Informaci MZV ČR čj. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a čj. 122554/2016-LPTP ze dne 2. 1. 2018, ze které vyplývá, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo žádaly o azyl, nehrozí po návratu do Gruzie žádné nebezpečí ani ze strany státních orgánů, ani ze strany soukromých osob. Ani krajský soud ve vztahu k navrátilivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu neshledal v žádné informaci sdělení o tom, že by tito neúspěšní žadatelé měli z tohoto důvodu problémy či byli jakkoliv postihováni.
36. Žalobce v žalobě citoval určité pasáže ze Zprávy o stavu lidských práv 2016 - Gruzie od americké USDOS - US Department of State, na nichž dokumentoval zejména to, že v Gruzii jsou stále problémy v oblasti lidských práv, že je v zemi rozšířená korupce, která se praktikuje i ve státních institucích a i když má Gruzie zákony, které stanovují trestní postih za korupci úředníků, stále je zde problém s nezávislostí donucovacích orgánů, nebyly zjištěny žádné účinné mechanismy pro předcházení korupci.
37. K tomu krajský soud uvádí, že žalobcem citované pasáže popisují v obecné rovině problematiku dodržování lidských práv v souvislosti s okupovaným územím (de facto Ruskem ovládaným a vojensky obsazeným), obecně jsou v nich konstatovány nedostatky v oblasti soudnictví (tlak ve vybraných případech), nedostatky ve státních institucích (nelegální sledování a vládní reakce na vybrané případy), neefektivnost mechanismů pro řešení údajného zneužití donucovacích prostředků, jsou konstatovány nestandardní podmínky ve věznicích, snížení prostoru pro politický dialog v médiích, nestandardní životní podmínky vnitřně přesídlených osob, nedostatečné zastoupení menšin ve veřejné správě, přetrvávající obavy ohledně korupce ve vládě a tlaku na nevládní organizace vládou a vlivnými bývalými státními úředníky. Citované problémy se však případu žalobce nijak nedotýkají, ostatně ani sám neuvedl žádný konkrétní vztah uvedených problémů zmiňovaných ve zprávě ke svému případu.
38. Krajský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
39. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), zabýval se žalovaný dostatečně i tímto důvodem. Konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Gruzii ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud má proto zato, že v žalobcově případě nebylo prokázáno ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
40. Přisvědčit musí krajský soud i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu

s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).

41. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
42. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž při hodnocení situace žalobce vycházel z informací z více různých objektivních zdrojů, jak vyplývá z listin žalovaným shromážděných a založených ve správním spise.

V. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. listopadu 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.

Za správnost vyhotovení: R. V.

samosoudkyně